

SPECII LEMNOASE INDIGENE CULTIVATE ÎN GRĂDINA BOTANICĂ BUCUREȘTI ȘI VALOAREA LOR ORNAMENTALĂ

de Dr. docent ION T. TARNAVSCHI și V. DIACONESCU

Relieful foarte variat al țării noastre face posibilă creșterea în stare spontană a unui mare număr de specii lemnoase. Aceste specii se repartizează altitudinal, conform cu cerințele lor față de diferitele condiții de mediu (sol, expoziție, precipitații, temperatură etc.). Limitele de răspândire nu sînt rigid liniare, găsindu-se tot felul de interferențe în ce privește condițiile de mediu și deci și posibilitățile de a se răspîndi diferite specii. Aceste limite ale arealelor sînt mult modificate cînd este vorba de cultura plantelor din anumite specii.

Grădina botanică din București, găsindu-se într-o regiune de silvostepă cu multe elemente climatice stepice, desigur că ridică însemnate probleme în ce privește reprezentarea în grădină a tuturor speciilor lemnoase indigene. Aceasta cu atît mai mult, cu cît terenul grădinii este lipsit de mari denivelări de teren care să asigure diferențe climatice mai pronunțate în spațiul destul de restrîns al grădinii.

Dacă luăm în considerare și faptul că pentru spațiile verzi din capitală, ca și din întreaga regiune, se folosesc (ori s-ar putea folosi) mari cantități de material săditor indigen, credem că vor fi utile datele prezentate în lucrarea de față.

Observațiile care stau la baza acestei lucrări sînt adunate în special pe materialul existent în grădină. În interpretarea dată acestor observații și în recomandările făcute am ținut seama însă și de observațiile ce le avem din alte regiuni, precum și de literatura originală de specialitate.

Prezentarea în ordine alfabetică este făcută pentru a ușura consultarea materialului.

Abies alba Mill. B r a d. Pe cît este de falnic și frumos în regiunile montane sau chiar premontane, ca arbore de parc, pe atît de pușin aspectos este în regiunea București atunci cînd este cultivat. Chiar cînd este plantat izolat, se elaghează pe o mare parte din tulpină, rămînînd cu cioturi și uscături

mereu. Nu este indicat ca specie care să intre în compoziția spațiilor verzi, în regiunile de cîmpie. Cel mult poate fi utilizat în spațiile verzi care posedă mari întinderi de apă care asigură o oarecare umiditate atmosferică, absolut necesară acestei specii. În aceste cazuri se va planta în masive și nici decum izolat. În special în tinerețe au nevoie de acoperire. De aceea se va planta în grupuri compacte sub o plantație de protecție, care se va înlătura treptat, pe măsură ce bradul crește. La vîrsta de 10—12 ani, foioasele de acoperire se elimină complet.

Acer campestre L. **J u g a s t r u.** Este foarte răspîndit în spațiile verzi și în aliniamente. Foarte rustic, motiv pentru care este apreciat, deși nu are deosebite calități ornamentale. Frunzele sînt vara de un verde palid, iar spre toamnă capătă culoarea galbenă. În locuri uscate și mai ales în veri secetoase pierde frunzele devreme — începînd chiar în a doua jumătate a lunii august. Din acest motiv nu se va planta decît în locuri unde nu putem folosi alte specii mai valoroase. În regiunea de deal unde cantitatea de precipitații este mai mare de 600 mm anual, se comportă mai bine.

Acer monspessulanum L. **J u g a s t r u d e B a n a t.** Arbore scund, sensibil la geruri, potrivit numai pentru regiunile sudice ale țării noastre. Are creștere divergentă, dar pentru frunzișul său bogat și plăcut, merită să se cultive în parcuri. Păstrează frunzele verzi pînă toamna tîrziu. Procentul de germinare al semințelor este foarte redus. Necesită stratificarea de lungă durată. Semănatul este bine să se facă în mustul zăpezii. Creșterea puieților mai ales în primii ani este foarte încetă și divergentă. Are tendință de ramificare abundentă chiar de la bază, deci se poate utiliza ca tufă. În cazul că se pregătește ca material de aliniamente vor trebui aplicate măsuri de conducere. Este rezistent la transplantări. Este specia de *Acer* cu cea mai tîrzie înfrunzire.

Acer plantanoides L. **P a l t i n d e c î m p.** Arbore de mărimea II-a putînd să ajungă pînă la 15—18 m. Deosebit de valoros datorită înfloririi sale foarte abundente înaintea înfrunzirii. Fiînd singurul arbore înflorit în această perioadă (aprilie) este necesar să fie cît mai răspîndit în parcuri. Aceasta cu atît mai mult cu cît prezintă și alte calități valoroase și anume: fructificare bogată, semințe cu putere de germinație de 90—98% *, creștere rapidă, tulpini drepte, coroană regulată sferică sau ușor alungită, longevitate mare, frunziș bogat și frumos, etc. Se poate utiliza atît în plantațiile de aliniament, în grupuri sau izolat. Suportă ușor transplantările, chiar și la vîrste mai înaintate. Vara frunzișul este verde intens, iar toamna (septembrie) se colorează în galben. În aliniamente suportă tunderea.

Acer pseudoplatanus L. **P a l t i n d e m u n t e.** Arbore mare cu port frumos, mult folosit atît în parcuri cît și în aliniamente. Produce semințe din abundență care germinează în procent ridicat. Este recomandabil să se semene toamna imediat după recoltare. Crește repede și este puțin pretentios față de sol. Păstrează frunza verde pînă toamna tîrziu. Înflorirea are loc o dată cu înfrunzirea și durează destul de mult. Mugurii floriferi gata să se deschidă sînt de culoare roșcată, iar după desfacerea lor completă apare inflorescența în panicule pendente, mari galben-verzui-roșietice. Frunzișul

* În general germinarea la *Aceraceae* este slabă.

bogat, de un verde intens pe partea superioară și ușor argintiu pe cea inferioară, dau arborelui un plăcut aspect ornamental. De asemeni fructele în ciorchini mari sînt decorative.

Acer tataricum L. Glădiș. Este specia de *Acer* indigen cel mai valoros în perioada de toamnă cînd frunzișul său se colorează în roșu. De asemeni prezintă un decor minunat imediat după apariția fructelor care sînt de culoare roșie intens, pînă aproape de maturitate. Suportă semiumbra sau chiar umbra deci se poate folosi în diverse lucrări de compoziție în care să poată fi acoperit în timpul verii, dar să se valorifice din plin toamna. Se poate cultiva atît ca arbore în grup sau izolat, cît și ca tufă mare în alcătuirea boschetelor. Deși specie de umbră, poate fi utilizat și în plin soare. Semințele au procent de germinație redus, iar puietii au creștere încetată, divergentă. Semănăturile de toamnă răsar uniform, în primele luni de primăvară.

Alnus glutinosa (L.) Gaertn. Anin negru. Asemănător în comportare și port cu celelalte specii de *Alnus*. Păstrează frunzele verzi pînă în luna noiembrie. Fiind arbore specific zăvoaielor de-a lungul râurilor, nu se va planta în locuri uscate, unde nu merge bine, pierzînd frunzele foarte de timpuriu. Se va planta deci numai în locuri cu umiditate abundentă. Puietii cresc foarte repede, atingînd înălțimea de peste doi metri în toamna anului doi de la semănare.

Alnus incana (L.) Mönch. Anin alb. Ca și specia precedentă vegetează bine în locuri cu umiditate suficientă. Este valoros pentru că își păstrează frunzișul verde pînă toamna tîrziu, cînd cade fără să-și schimbe culoarea.

Alnus viridis (Chaix.) Lam. et DC. Anin de munte. Arbore cu creștere rapidă, iubitor de locuri umede. Păstrează frunzele verzi pînă toamna tîrziu, noiembrie, cînd cad fără să-și schimbe culoarea.

Amelanchier ovalis Med. Deși înflorirea este de scurtă durată totuși este un arbust ornamental valoros prin fructele sale interesante și prin frunzișul său plăcut. Se înmulțește cu ușurință din semințe, care trebuie semănate toamna tîrziu sau primăvara devreme, după ce au fost stratificate. Are creștere rapidă. Se poate planta ca tufă izolată în boschet. Poate fi format și ca arbore cu trunchi, care nu depășește însă o înălțime totală de 5 metri. Suportă bine gerurile, putîndu-se folosi în toate regiunile țării.

Andromeda polifolia L. (Ruginare), *Arctostaphylos uva-ursi* Spreng. (Strugurii ursului), *Rhododendron kotschyi* Simk. (Smirdar), *Ledum palustre* L., *Calluna vulgaris* (L.) Hull. (Martălogă), *Bruckenthalia spiculifolia* (Salisb.) Rehb., *Vaccinium oxycoccus* L. (Rachițele), *V. myrtillus* L. (Afin), *V. vitis-idaea* L. (Merisor de munte). Toate aceste specii, necesită condiții speciale de cultură și de aceea nu se pot cultiva în parcuri, ci numai în grădinile botanice sau în zonele verzi ale orașelor de munte. Vegetează numai în condiții de umiditate abundentă (peste 800 mm anual) și pe terenuri turboase. De aceea, deși unele destul de valoroase prin florile lor, nu sînt întîlnite în parcuri.

Berberis vulgaris L. Dracilă. Deși specie de carantină, se cultivă totuși în parcuri, alături de numeroase specii exotice. *B. vulgaris* decorează mai ales toamna după căderea frunzelor, cînd pe ramurile frumos arcuit-

pendente se găsească fructele sale de un roșu aprins. Sînt de mare efect atunci cînd se plantează izolat, dar se poate planta și în grup. În umbră este lipsit de valoare, deoarece are frunziș rar și fructe puține. Se seamănă toamna imediat după recoltare, iar plantele devin apte pentru plantare la locul definitiv după 4—5 ani, deoarece în primii ani, crește foarte încet.

Betula pubescens Ehrh. Mesteacăn pufos. Prezintă aceleași multiple calități ca și toate celelalte specii de *Betula*. Plantat izolat printre conifere, care au trunchiurile de culoare brun întunecat, iar frunzișul verde saturat, înveselește peisajul sobru al acestora, datorită trunchiurilor sale de culoare albă și a frunzișului de un verde palid. Se înmulțește prin semințe care se seamănă toamna tîrziu. Pentru semănăturile de primăvară este necesară stratificarea semințelor. Puterea de germinare scade foarte rapid. Semințele mai vechi de un an se vor stimula înainte de semănare cu apă caldă (24 ore la 25—35°C).

Betula verucosa Ehrh. Mesteacăn. Deși arbore din regiunea dealurilor sub-carpătice, vegetează foarte bine și în spațiile verzi din capitală. Este deosebit de valoros atît prin port (ramuri pendente) cît și prin albul trunchiurilor care-i dau o notă de eleganță și gingășie. Plantat în grup cu fagul, care contrastează prin vigurozitate și masivitate, se obține un efect peisagistic valoros. Păstrează frunza destul de tîrziu. După brumă capătă un colorit galben auriu care se armonizează cu roșu-brun-arămiul fagului în apropierea cărui am recomandat plantarea. De asemenea este de mare efect, în apropierea lacurilor și căderilor de apă sau a stîncăriilor.

Carpinus betulus L. Carpen. Utilizat în special ca plantă de gard viu, care se pretează bine la tundere și formează la maturitate un zid verde impenetrabil. Deși mai puțin folosit în compoziții, prezintă totuși importanță și sub acest aspect. Avînd scoarța netedă chiar la arborii maturi și frunze lucioase, se pot obține contraste interesante prin plantarea în grup cu alte specii cu scoarța adînc brăzdată și cu frunziș tomentos (*Sorbus aria*, *Broussonetia* etc.). Păstrează toamna frunzișul verde pînă tîrziu după brume. Apoi frunzele devin galben auriu și rămîne printre ultimii care se scutură. Plantat în apropierea unor specii cu un colorit verde de lungă durată (*Morus*, *Alnus*, *Liquidambar*) se pot obține efecte interesante.

Carpinus orientalis Mill. Cărpiniță. Arbore mai scund și cu frunze mai mici ca la specia precedentă. Indicat mai ales pentru regiunile sudice în locuri adăpostite. Suportă bine seceta și se poate planta chiar pe pante abrupte sărace, cu soluri spălate. Avînd rădăcinile superficiale, contribuie la oprirea alunecărilor. Nu suportă însă gerurile puternice din nordul țării, unde se poate cultiva totuși sub formă de tufă.

Castanea sativa Mill. Castan bun. În regiunile sudice ale țării se poate planta cu succes dacă se aleg locurile cele mai adăpostite. Este decorativ atît prin frunzele sale mari, elegante, cît și prin fructificațiile sale. Păstrează frunza pînă toamna tîrziu, sau chiar pînă iarna, uscîndu-se pe arbore. Nu suportă acoperirea.

Celtis australis L. Sîmbovină. Spontan se întîlnește numai în sudul țării — mai ales în Banat, Oltenia și Dobrogea. În parcuri este întîlnit destul de des. Fiind o specie rezistentă la secetă este de mare valoare pentru spațiile verzi din regiunile de stepă. Pe litoral acolo unde a fost folosit, a

dat rezultate excepționale. Chiar și în veri foarte secetoase ca vara anului 1962, exemplarele de *Celtis* din parcul M. Eminescu din Eforie sud, erau de un verde intens și aveau creșteri de 60—80 cm, în timp ce toate speciile de *Acer* aveau frunzele căzute în proporție de 40—60%, în prima decadă a lunii august.

Cytisus nigricans L., *C. procumbens* W. et K., *C. supinus* L., *C. austriacus* L., *C. hirsutus* L., *C. elongatus* W. et K., *C. ratisbonensis* Schaeff. specii de talie mică (sub un metru) cu înflorire bogată și de lungă durată.

Clematis (Atragene) alpina (L.) Mill. Curpen de munte. Liană rustică cu creștere viguroasă, ornamentală atât prin florile de culoare albă, cât și prin fructificațiile sale. Se poate orienta pe arbori, ziduri sau garduri, care trebuie acoperite. Înmulțirea se face cu ușurință prin semințe, butași, marcotaj sau altoire.

Clematis vitalba L. Curpen de pădure. Mai valoroasă, ca specia precedentă, creștere mai viguroasă, înflorire mai de lungă durată (iunie, iulie și chiar august).

Clematis viticella L. Curpen. Cea mai valoroasă specie indigenă de *Clematis*. Se poate cultiva în semiumbră, dar vegetează mai bine în luminișuri. Florile roz-purpuri în număr mare, apar eșalonat, ceea ce ridică valoarea ornamentală a plantei.

Colutea arborescens L. Bășicoasă. Arbust stufos ce poate atinge 3 m înălțime. Este bogat florifer, cu înflorire de lungă durată (din mai pînă în iulie), de cele mai multe ori cu o a doua înflorire în septembrie. În afară de valoarea ornamentală a florilor, de un deosebit interes sînt fructele sale înainte de maturitate. Aspectul lor ușor transparente, de un colorit viu gălbui cu irizații de roz violaceu, îi dau un aspect foarte plăcut. Ramurile cu fructe necoapte pot fi folosite cu mult succes în decorații de interior, de scurtă durată. Este o plantă foarte rustică, vegetează și în cele mai slabe terenuri, suportînd bine semiumbra. Se înmulțește prin semințe care se seamănă toamna în pepinieră. În anul doi de la semănare începe să înflorească și să fructifice.

Corylus avellana L. Alun. Arbust frecvent folosit în parcuri cu efecte ornamentale maxime, mai ales primăvara devreme cînd pe ramurile fără frunze atîrnă inflorescențele masculine în amentii lungi de 4—5 cm, care la cea mai mică adiere de vînt se mișcă grațios. În restul sezonului de vegetație decorează prin frunzișul său bogat și de un verde intens.

Corylus colurna L. Alun turcesc. Specie sudică, aflîndu-se spontană doar în Oltenia și în Banat. În cultură ca arbore de ornament se găsește mai ales în parcurile din sudul țării. Este un arbore cu creștere foarte frumoasă, regulat piramidală, cu frunziș bogat, care se păstrează pînă toamna tîrziu, fără să-și schimbe culoarea. Este sensibil la geruri tîrzii de primăvară. De asemenea nu suportă secete îndelungate și îi dăunează apa stagnantă din sol. Se plantează numai izolat pentru a obține efecte ornamentale maxime.

Corylus maxima (L.). Decorează mai ales primăvara cînd frunzișul proaspăt are culoarea roșie purpurie.

Cornus mas L. Corn. Fiind primul arbore care înflorește încă de la începutul lunii martie, este natural să se bucure de multă prețuire din partea

horticultorilor. Totuși, sînt multe parcuri unde el lipsește complet. În afară de valoarea datorită înfloririi timpurii, trebuie avut în vedere că este foarte rustic și suportă chiar umbra totală. Desigur că dacă este cultivat în soluri fertile și în locuri deschise va înflori mult mai abundent.

Cornus sanguinea L. Sînger. Frecvent cultivat în parcuri. Valoros mai ales pentru rusticitatea sa și pentru faptul că poate să vegeteze și în umbră. Inflorește în mai—iunie cînd principalele specii florifere s-au scuturat.

Cotinus coggygria Scop. S c u m p i e. Plantă cu o valoare ornamentală excepțională atît prin inflorescențele sale mari cît și prin frunzișul său frumos, care în toamnă se transformă într-o adevărată feerie de culori, de la verde saturat, verde pal, galben verde, galben auriu, roșcat, roșu. Răspîndirea redusă în spațiile verzi se datorește slabei fructificări. Se poate însă înmulți cu ușurință din drajoni care apar din abundență în jurul plantelor mature. Se poate cultiva fie ca tufăriș în subarboret, cînd inflorescențele sînt mai mici sau sub formă de arbore scund, plantat izolat. În primul caz se valorifică din plin frunzișul colorat toamna, în al doilea caz se valorifică frumusețea inflorescențelor, mai ales în perioada fructificării. Inflorescențele mai pot fi utilizate cu mult succes și pentru decorarea interioarelor.

Cotoneaster integerrima Med., *C. tomentosa* (Ait.) Lindl. și *C. melanocarpa* Lodd. Sînt destul de comune în parcuri deși în unele cazuri se dă preferință speciilor exotice, fără a fi totdeauna și mai valoroase decît cele indigene.

Crataegus monogyna Jacq. P ă d u c e l. Arbore mare cu înflorire foarte bogată în luna mai, după scuturarea celorlalte specii de Rosaceae florifere și fructificare abundentă. Decorativ mai ales toamna prin fructele sale roșii. Toate celelalte specii indigene spontane de *Crataegus* (*C. nigra* W. et K., *C. oxyacantha* L., *C. pentagyna* W. et K.) se utilizează mai mult ca port altoi pentru formele horticole de *Crataegus* și mai rar în plantații ca specie tipică.

Daphne mezereum L. (Tulichina), *D. blagayana* Frey. (I e d e r ă a l b ă). Fam. Thymelaeaceae. Arbusti mici ce cresc în regiunea montană și alpină în luminișuri sau chiar în păduri. Deși valoroși prin florile și fructele lor decorative, nu se pot cultiva în spațiile verzi, decît în regiunile de munte.

Empetrum nigrum L. V u i e t o a r e. Specie alpină, subalpină și montană ce nu se poate cultiva decît în condiții speciale.

Ephedra distachya L. C î r c e l. Arbust spontan în Dobrogea, mai rar în restul țării (Cheile Turzii etc). Prin aspectul său curios și datorită rusticității sale, ar putea să ocupe un loc mult mai important în spațiile verzi, mai ales pentru locurile sărace. Pentru litoral ar trebui să fie o specie de prim rang în plantațiile care se fac. Deși suportă bine insolația, vegetează și în semiumbră sau chiar umbră. Poate fi utilizat cu mult efect în plantații de stîncărie. Se poate înmulți prin semințe care trebuie semănate de toamnă direct pe strat.

Evonymus europaea L. Salbă moale, Voniceriu. Arbust cu înălțime de cca 3—5 m, foarte ornamental prin fructele sale de culoare portocalie începînd de prin luna august-septembrie și care rămîn pe plantă pînă în noiembrie-decembrie. Deoarece frunzișul său este sărăcăcios se va planta în locuri care să-l mascheze pînă în perioada colorării fructelor. Pentru aceasta se vor planta fie specii mai înalte, dar care leapădă frunza de timpuriu pentru a lăsa liberă vederea spre fructele sale, sau plante mai mici însă aspectuoase care să atragă toată atenția trecătorilor în perioada cînd fructele lui nu sînt colorate încă. Ramurile cu fructe coapte se pot utiliza cu mult succes pentru decor de interior.

Evonymus nana M. B. Voniceriu pitic. Este una din speciile cele mai valoroase pentru stîncării situate în locuri umbroase. Este rezistent la ger, secetă, umbră și tundere repetată. Se poate utiliza în afară de stîncării și la borduri scunde permanente (în aranjamente floricole care nu se schimbă în fiecare an).

Evonymus verrucosa Scop. Salbă rîioasă. Mai mult interesant prin aspectul verucos al scoarței sale, decît frumos.

Fagus silvatica L. Fag. Destul de comun, chiar în parcurile din regiunile de cîmpie. Decorează în tot cursul anului. Primăvara prin frunzișul fraged, lucios, verde palid, în vară prin frunzișul bogat și trunchiurile cu scoarță alburiu-cenușie și netedă pînă la maturitate. Toamna fagul devine de o mare frumusețe prin coloritul nuanțat al frunzelor (de la verde pal, gălbui, galben auriu, arămiu). Coloritul este în funcție de sol, expoziție și vîrsta arborelui. În locuri uscate se colorează mai devreme decît în cele umede. În tinerețe culoarea frunzelor este mai vie, iar la maturitate culoarea frunzelor este aproape arămie.

Fagus orientalis Lipsky. Aceleași calități ornamentale ca și specia precedentă.

Ficus carica L. S m o c h i n. Nu se poate cultiva decît în locuri adăpostite din regiunile sudice ale țării. Se înmulțește cu ușurință prin marcotaj.

Fraxinus excelsior L. Frasin comun. Arbore mult răspîndit în spațiile verzi, precum și în aliniamente. Prezintă dezavantajul înfrunzirii foarte tîrzii (1—15 mai) compensat de acela al păstrării frunzișului verde (sau ușor gălbui) pînă în toamnă tîrziu. La plantarea în parcuri se va ține seamă de longevitatea sa ridicată și de dimensiunile foarte mari pe care le poate atinge coroana și care poate la un moment dat să concureze alte esențe mai valoroase dar mai delicate.

Fraxinus holotricha Koehne. Frasin pufos. Nu se remarcă decît prin vigurozitatea creșterii sale. Poate fi utilizat în aliniament, fiind foarte longeviv.

Fraxinus ornus L. M o j d r e a n. Arbore de mărimea l-a, cu mare valoare ornamentală datorită florilor sale grupate în mari panicule erecte. Înflorirea are loc după înfrunzire în luna mai. Se va planta ca exemplar izolat.

Hedera helix L. I e d e r ă. Este una din plantele nelipsite aproape din parcurile mai mari. Avînd frunze persistente și cu un colorit plăcut, este bine să se răspîndească cît mai mult. Se poate cultiva atît ca plantă căță-rătoare pe arbori, ziduri, garduri, stilpi — cît și ca plantă tiritoare pentru

acoperirea locurilor cu umbră totală unde nu se pot cultiva alte plante. În acest din urmă caz formează covoare compacte deosebit de frumoase.

Hippophaë rhamnoides L. Cătină de rîu. Arbust rustic, ce vegetează în cele mai sărăcăcioase locuri. Decorativ prin frunzișul său ușor argintiu-verde-pal și prin fructele sale roșcate. Drajonează abundent, de aceea se va folosi cu grijă pentru a nu năpădi terenurile din jurul său. Păstrează frunza nedecolorată pînă toamna târziu.

Ilex aquifolium L. L a u r. Arbust cu frunze persistente, excepțional de frumos. Rezistă bine în semiumbra și chiar în umbră. Se înmulțește la noi numai prin butași, deoarece, deși înflorește, nu fructifică. Butășirea se face iarna la rece. Înrădăcinarea se produce destul de greu (după 3—5 luni) și în procent nu prea ridicat (50—60%).

Jasminum fruticans L. Iasomie sălbatică. Oleaceae. Sensibil la geruri mari, deci nu se poate cultiva decît în spațiile verzi din sudul țării. Vegetează multumitor în orice teren. Suportă semiumbra, însă în locuri deschise, însoțite, a ajuns la dimensiuni mari (peste 3 m). Se înmulțește atît prin butași lignificați, cît și prin semințe. În anul trei de la butășire sau semănare, se poate planta la locul definitiv. Înflorește abundent în luna mai-iunie, flori galbene aurii.

Juglans regia L. N u c c o m u n. Deși în tinerețe (pînă la fructificare masivă) este un arbore frumos, (prin frunzișul său bogat și coloritul atrăgător al scoarței, totuși este contra indicat pentru spațiile verzi mai ales în apropierea căilor de acces. În regiunile nordice ale țării, în iernile mai grele degeră vîrfurile ramurilor. Frunzele spre toamnă capătă pete brune și încep să cadă devreme, încă din septembrie.

Juniperus communis L. I e n u p ă r. Este una din speciile de gimnosperme indigene cel mai frecvent cultivată în parcuri, fie sub formă tipică sau mai ales sub aceea de „Hibernica”, în care caz este mult apreciată în aliniamente (în parcuri numai, nu și pe străzi) sau ca exemplare izolate. Ar putea fi de mare efect și în grupuri de trei, la distanțe mici (cca 2 m unul de altul). Specia tipică se înmulțește obișnuit prin sămință care se stratifică toamna și se seamănă în primăvară direct pe strat. Formele ornamentale se înmulțesc ușor prin butași, care se pot face toamna în răsădinte reci sau iarna în sere semi calde. Suportă bine transplantarea chiar la vîrste înaintate.

Juniperus sabina L. C e t i n ă d e n e g i. Este mult cultivat și apreciat pentru parcuri. Suportă și oarecare acoperire. Vegetează bine în orice soluri și pe orice forme de relief. Se pretează de asemeni la cele mai variate tipuri de compoziții. Se poate planta fie izolat în peluză, în grupe mici de 3-5 exemplare la distanțe mici, în grupuri masive, sau asociat cu *Juniperus communis* L. „Hibernica” cu care se obține un contrast plăcut. În același scop, în apropiere se pot planta grupuri mici sau chiar plante izolate zvelte, ori cu frunze liniare (*Iris*, *Gladiolus*, *Yucca* etc.)

Laburnum anagyroides Med. S a l c i m g a l b e n. Rar; întilnit spontan în Oltenia. Este un element de decor excepțional, prin inflorescențele sale în ciorchine, pendule care se revarsă ca o adevărată cascadă de aur. Produce semințe foarte multe, de bună calitate. Semănăturile de toamna răsar primăvara devreme foarte uniform. Crește repede și înflorește începînd chiar din

anul doi de la semănare. Înflorirea are loc după ce principalele specii lemnoase florifere s-au scuturat și de aceea este cu atât mai valoros.

Larix decidua Mill. var. *polonica* (Rac.) Ostenf. et Syr-Larsen. L a r i ț ă, z a d ă. Arbore foarte frumos dar care nu merge decât în locuri cu suficientă umiditate însă nu cu ape stagnante. Neindicat pentru regiunea București. În cazul plantării acestor arbori, trebuie avut în vedere că se dezvoltă mai bine în grupuri compacte decât ca exemplare izolate.

Ligustrum vulgare L. L e m n c i i n e s c. Foarte răspândit în toată țara. Valoros atât ca arbust de boschet, cât mai ales pentru garduri vii. Formează garduri vii foarte frumoase și ceea ce îi dă și mai mare valoare este faptul că are o creștere foarte rapidă. Păstrează frunzișul verde mai târziu decât oricare altă specie de plantă lemnoasă cu frunză căzătoare. Înmulțirea ușoară prin butași sau semințe. Înfloreste bogat la începutul lunii iunie, când sînt din ce în ce mai rare plantele lemnoase înflorite.

Lycium halimifolium Mill. G ă r d u r a r i ț ă. Nu se va folosi decât pentru terenuri degradate, deoarece este o plantă care invadează terenurile înconjurătoare. Prin creșterea sa cu ramuri elegant arcuit pendent, care toamna se încarcă cu fructe roșii, este foarte frumos.

Lonicera coerulea L. C a p r i f o i, L o n i c e r a. Este un arbust scund, de cel mult 1,5 m. Nu prezintă mare interes ornamental, nici prin flori și nici prin fructe. Totuși, fiind rezistentă la umbră, poate fi valorificată cu succes în orice împrejurare.

Ostrua carpinifolia Scop. Specie termofilă, puțin răspândită în parcurile țării. Indicată pentru regiunile sudice. Este dificilă și în ce privește înmulțirea, care nu reușește decât în cazul semănării imediat după recoltare.

Paliurus spina-christi Mill. S p i n u l l u i C r i s t o s, p ă l i u r. Sensibil la gerurile mari, de aceea nu se poate cultiva decât în regiunile sudice ale țării. Fiind foarte spinos se lucrează greu cu el. Totuși în lucrările de compoziție își poate găsi utilitatea datorită înfloririi sale neîntreprunse tot timpul verii (iunie-august).

Periploca graeca L. L i a n ă d i n f a m i l i a A p o c y n a c e a e. Crește spontan în pădurea Letea din Delta Dunării. Este de o vigurozitate atât de mare, încît tulpina sa încolăcită pe un trunchi de stejar poate să-l stranguleze.

De aceea trebuie atenție la plantare. Plantată împreună cu *Vitis silvestris*, poate să creeze desișuri rustice de o rară fumusețe. Frunzele verzi intens, lucioase și fructele sale formate din două folicule lungi dau plantei un aspect nu numai interesant, ci și grațios. Se înmulțește prin butași și semințe.

Picea excelsa (Lam.) Link. M o l i d. Ca și *Abies*, rămîne dezgolit de ramuri la maturitate. Sînt foarte rare în regiunea de cîmpie, exemplarele mature care sã merite atenție. Nu suportă emanațiile de gaze din centrele industriale. Nerecomandat regiunii București pentru spații verzi.

Pinus montana Mill. J n e a p ă n. Specie foarte valoroasă dar puțin răspândită. Vegetează bine în locuri deschise, dar nu prea uscate. Rezistă și în centre industriale (3). Merită toată atenția dendrologilor de la spațiile verzi. Plantat ca specie de subarboret, în grupuri mici (3-5-7-exemplare)

de *Pinus nigra* sau *P. strobus*, se obțin efecte excepționale. De asemeni poate servi ca fundal pentru mici stincării cu plante ierboase alpine în jocuri de culori ale frunzelor.

Pinus nigra Arn. Pîn n e g r u. Dintre coniferele indigene cu creștere arborescentă pinul negru este cel mai valoros. Are creștere rapidă, rămâne îmbrăcat când este plantat izolat, rezistă desul de bine verilor secetoase de la noi, vegetînd satisfăcător și pe litoral. Inmulțirea prin semințe, se face mai ușor decît la alte specii de conifere indigene. De asemenea suportă mai bine transplantările. Este indicată plantarea lui în grupuri compacte. O deosebită valoare ornamentală au mai ales plantațiile tinere de 6-25 ani. După 25 ani, valoarea lor ornamentală scade prin elagare naturală pînă spre vîrf și prin apariția continuă de uscături.

Pirus communis L. P ă r. Prin înflorirea sa bogată ar putea să reprezinte un interes ornamental. Totuși sub acest aspect nu este important pentru că înflorește în același timp cu majoritatea celorlalte rosacee, deci cînd nu este lipsă de flori. Are însă creșterea coroanei regulată piramidală și frunzișul verde intens încă din primele zile ale primăverii. Toamna frunzele se colorează în roșu prin aceasta putînd intra în lista speciilor valoroase pentru lucrările de compoziție.

Pirus elaeagrifolia Pall. P ă r d e D o b r o g e a. Creșterea divergentă, atît în ce privește trunchiul, cît și coroana. Interesant totuși prin frunzele sale verde-palid, ușor argintii. Fiind foarte rustic, se va cultiva numai în locurile neprielnice altor culturi.

Populus alba L. P l o p a l b. Arbore frecvent cultivat în parcuri. Valoros nu numai prin creșterea rapidă și portul falnic al arborilor maturi, ci și prin coloritul galben auriu al frunzelor, după căderea brumelor. Trebuie cultivat în locuri cu suficientă umiditate, în caz contrariu începe să piardă frunzele încă în plină vară.

Populus alba L. var. *pyramidalis* Bge, are coroana mai strînsă și este mai rezistent la căderi din cauza vînturilor decît specia tipică. Specia tipică se va utiliza numai în spațiile verzi cu suprafață mare.

Populus tremula L. P l o p t r e m u r ă t o r. Arbore întîlnit mai ales în regiunea de deal din țara noastră și mai rar la cîmpie. În parcuri este rar întîlnit, deși vegetează foarte bine, chiar în anii cei mai secetoși. Avînd creștere rapidă, port elegant și frunziș plăcut, este necesar să fie mai mult cultivat. Dintre speciile de *Populus* este cel care păstrează frunzele cel mai tîrziu (noiembrie). Amenții lungi de 6—9 cm care se desfășoară chiar mai devreme ca cei de alun, sînt deosebit de ornamentali.

Populus nigra L. P l o p n e g r u, p l u t ă. Comun în parcuri, atît specia tipică, cît mai ales var. *italica* (Mnch.) Duroi (var. *pyramidalis* Spach). P l o p p i r a m i d a l. Plantațiile din locuri aride pierd frunzele de timpuriu, pierzînd în felul acesta din valoarea ornamentală. Exemplarele cultivate în locuri cu multă umiditate păstrează frunza verde pînă foarte tîrziu. În locuri semiaride, după brumă, frunzele devin galben auriu, și durează ceva mai tîrziu față de alte specii de *Populus*. În combinațiile peisagistice este necesar să ținem seama de aceasta.

Prunus avium L. C i r e ș. Sînt utilizate în scopuri ornamentale numai formele sale cu floarea involtă sau semiinvoltă, sau formele pendule. Spe-

cia tipică se întâlnește numai în parcurile neglijate, provenind din semințe răspândite de păsări. Formele ornamentale se înmulțesc numai prin altoire.

Prunus communis (L.) Arcang von Huds. Prun. Înflorind într-o etapă când alte zeci de specii lemnoase mai aspectuoase sînt în floare nu prezintă interes ornamental. Apare totuși în parcurile neglijate ca sălbăticit.

Prunus mahaleb L. Vișin turcesc. Specie rareori plantată în scopuri ornamentale. Păstrează frunza verde sau ușor îngălbenită pînă toamna tîrziu. În liziere sau în locuri mai vitrege își găsește totuși utilizarea fiind foarte rustic și bogat florifer.

Prunus spinos L. Porumbar. Își poate găsi locul în liziere și desigur unde alte specii lemnoase mai pretențioase nu se pot cultiva. Are o înflorire excesiv de bogată și o fructificare asemănătoare. Ramurile încărcate cu fructe dau o notă plăcută arbustului cultivat izolat pe trunchi (în mod obișnuit se transformă în mărăciniș de nepătruns).

Prunus nana Stokes. (*Amygdalus nana* L.). Migdal pitic. Vegetează chiar în locurile cele mai aride. În perioada înfloririi este complet inundat de flori de culoare roz, mai intens în locuri ușor umbrite și roz pal în locuri complet insolate. Foarte frumos este frunzișul său galben-roz-roșu începînd pe la jumătatea lunii septembrie pînă la sfîrșitul lunii octombrie, cînd se scutură. Se înmulțește prin semințe sau draconi, care se găsesc din abundență în jurul plantelor mature. Avînd dimensiuni reduse (maximum un metru) este deosebit de valoros, deoarece se poate planta în prim planuri pînă în imediată apropiere a căilor de acces sau în perspective la poalele unor grupuri mai înalte, de care se detașează atît prin florile viu colorate cît și prin frunze toamna. Spontan este răspîndit mai ales în Dobrogea.

Quercus cerris L. Cer. Arbore frumos cu frunziș bogat, interesant. Crește mai repede decît alte specii indigene de *Quercus*. Se poate cultiva atît în grup, cît și ca exemplare izolate, în care caz, în jurul lui se pot planta arbori de talie mai mică sau arbuști înalți.

Quercus pedunculiflora C. Koch. Stejar brumăriu. Ca exemplar izolat are creștere mai divergentă ca celelalte specii. În masive vegetează bine. Este foarte bun pentru regiunea București. De multe ori în goana după specii repede crescătoare se elimină din listele proiectanților toate speciile de stejar indigene ceea ce este o mare greșală.

Quercus petraea (Matt.) Liebl. Gorun. Toate speciile de stejar indigen au creștere foarte înceată. Deși se comportă mai bine în grupuri masive, sub aspect ornamental este mai valoros ca individ izolat, condus cu trunchi înalt.

Quercus robur L. Stejar. Este stejarul indigen cel mai indicat pentru regiunea noastră. Cultivat izolat ajunge la dimensiuni impresionante.

Ribes grossularia L. Agriș, *Ribes alpinum* L. Coacăz de munte, *Ribes nigrum* L. Coacăz negru, *Ribes petraeum* Wulf. Păltior. Sînt specii care se cultivă rar ca plante ornamentale și mai mult ca specie de umplutură în subarboare în locuri mai ascunse și cu teren mai prost unde nu se pot planta specii mai pretențioase.

Rhamnus cathartica L. Verigariu. *Rh. saxatilis* Jacq., *Rh. frangula* L. Crușin. Speciile de *Rhamnus* au mică valoare ornamentală, deoarece nu se remarcă nici prin flori și nici prin port. Totuși apar ici colo prin parcuri, în locuri unde alte specii nu se pot cultiva.

Rosa pimpinellifolia L., *R. pendulina* L. Trandafir de munte, *R. gallica* L. etc. Toate speciile spontane de *Rosa* se pot utiliza în compoziții peisagistice, ele oferind o adevărată cascadă de flori cu un colorit viu foarte plăcut. Totuși se întâlnesc destul de rar în parcuri.

Rubus idaeus L. Smeur. Ramurile sale viguroase, elegant arcuite și cu scoarța alb-argintie, îi dau o mare valoare ornamentală mai ales după căderea frunzelor. Pentru a obține efecte maxime se va planta ca exemplare izolate.

Ruscus aculeatus L. Ghimpe. Deși aproape nu este întâlnit în parcuri, este o specie deosebit de valoroasă pentru regiunea noastră, în care se găsește spontan. Ca arbust sempervirent care rezistă bine în umbră totală ar trebui să fie nelipsit din spațiile verzi ale capitalei. Se înmulțește prin semințe (fructificație slabă) sau prin despărțirea tufelor. Este sensibil la transplantare.

Salix pentandra L. Salcie, *Salix fragilis* L. Răchită, *Salix alba* L. Salcie, *Salix triandra* L. Salcie. Aproape toate speciile de *Salix*, indigene sînt concurate cu succes în ce privește valoarea ornamentală, de către speciile exotice (*S. matsudana*, *S. babylonica* etc). Totuși se întâlnesc în parcuri și speciile indigene, fără a intra însă în mod organic în compoziții peisagistice. Este mai mult o plantă de umplură.

Salix rosmarinifolia L. Salcie de nisipuri, S. tiritoare. Este un arbust scund, cu frunze mici, ramificat de la bază, nedepășind 2—3 m. Se poate cultiva pe terenuri însorite, în terenuri ușoare, dar cu apă freatică aproape de suprafață.

Sambucus nigra L. Soc. Deși un arbust ruderalizat, totuși poate fi utilizat cu mult succes în parcuri, pentru florile sale parfumate și fructele colorate care dau un aspect frumos plantei în a doua jumătate a verii.

Sambucus racemosa L. Soc roșu. Vegetează mai ales în regiunile montane ale țării, dar poate fi cultivat și în parcurile de cîmpie. Prin fructele sale de culoare roșu aprins creează un decor excepțional de frumos. Nu durează însă după venirea gerurilor.

Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. ap. Koch. Drob, mături. Tufa scundă de cca 1 m, cu înflorire bogată. Rustic. Rar întâlnit în parcuri.

Sorbus torminalis (L.) Cr. Sorb. Unul din arborii indigeni cei mai frumoși. Plantat izolat formează o splendidă coroană piramidală, cu un frunziș bogat, aspectuos prin mărime, lăcuș, laciniile elegante. Frunzișul se păstrează verde pînă tîrziu în toamnă (oct.).

Sorbus aria (L.) Cr. Sorb. Decorativ prin frunze mai ales, care sînt ușor argintii și cu rețeaua nervurilor proeminentă, ceea ce le dă un aspect mai interesant. Plantat în apropierea unui grup de *Quercus* și flancat de grupuri de *Corylus avellana* L. var. maxima se realizează un decor de o rară frumusețe.

Sorbus aucuparia L. Scôruș de munte. Rareori întâlnit în parcuri. Are valoare ornamentală atât prin flori și prin frunze, cât și prin fructe.

Sorbus domestica L. Scôruș. Ornamental mai ales prin masivitatea coroanei sale la maturitate. Este unul din arborii foioși indigeni care păstrează frunzele până târziu în noiembrie. Frunzișul vara verde pal, în a doua jumătate a lunii octombrie încep să se coloreze în galben-arămiu, pentru ca apoi căpătând culoare ruginie să rămână pe arbore un timp foarte îndelungat. Fructifică foarte abundent în fiecare an. Se recomandă plantarea izolată când se poate valorifica masivitatea sa și din plin calitatea sa ornamentală.

Syringa josikaea Jacq. Liliac de Transilvania. Cu înflorire ceva mai târzie decât *S. vulgaris* și cu o culoare a florilor mai pală. Se cultivă tot așa de ușor ca și *S. vulgaris*.

Syringa vulgaris L. Liliac. Este cea mai răspândită plantă în țara noastră asupra căreia nu ne mai oprim.

Spiraea hypericifolia L., *S. media* Schmidt, *S. ulmifolia* Scop. Cunița, *S. salicifolia* L. Taulă. Deși în parcuri se găsesc mai mult specii exotice cultivate, speciile indigene nu sînt cu nimic mai puțin ornamentale. Cu atât mai mult merită să fie luate în considerație, dacă ținem seama de faptul că *S. media* este prima care înflorește primăvara, iar *S. salicifolia* încheie seria la toate speciile de *Spiraea* înflorind în luna iulie.

Staphylea pinnata L. Clocotiș. Aproape necunoscută în parcuri, deși este foarte ornamentală atât prin flori cât și prin fructele sale. Suportă umbra, deci valoros ca element de subarboret. Se înmulțește prin semințe care se seamănă primăvara după ce în prealabil au fost stratificate. Datorită creșterii sale viguroase în primul an, lemnul nu se coace pînă la venirea iernii și poate să degere. De aceea este bine să se semene în locuri adăpostite sau chiar să se protejeze în prima iarnă.

Tamarix ramosissima Ldb. Cătină roșie. Arbust deosebit de valoros cu tendința de răspîndire mai ales în ultimii ani în noile spații verzi ce se creează. Se poate cultiva ca arbust cu trunchi și coroană, în care caz se conduce creșterea după dorință. Se poate cultiva sub forma naturală de tufă cu creșterea divergentă, foarte lăbărțat dar și cu ramuri ascendente înalte de 2—3 m. De asemenea se poate cultiva ca arbust tîrîtor în care caz trebuie condus în timpul creșterii. Acest arbust nu este ornamental numai prin port, ci și prin frunzișul său solzos interesant, dar mai ales prin florile sale mici de culoare roz, care inundă realmente planta prin mulțimea lor. Se poate provoca o a doua înflorire prin tunderea după prima înflorire. Se înmulțește cu ușurință prin butași. Nu este pretențios.

Taxus baccata L. Tisă. Deși o specie montană, merge foarte bine și în regiunea noastră. Se pretează la crearea de forme foarte variate, (glob, piramidă, con, coloană, etc.), ca gard viu sau în stare naturală. Înmulțirea cu indici de rentabilitate sporită, este prin butași de toamnă la rece. Dă rezultate bune plantarea în grup. Crește foarte încet, putînd fi deci folosit la stîncării. Vegetează tot așa de bine în umbră ca și la soare.

Tilia platyphyllos Scop. Tei cu înrunza mare, *Tilia cordata* Mill. Tei pucios, *Tilia tomensa* Mönch. Tei alb. Toate speciile de tei sînt așa de bine cunoscute și așa de mult cultivate, încît nu mai este necesar

să insistăm. Am vrea doar să atragem atenția asupra posibilității de a asigura parfumul florilor de tei pe o perioadă de peste o lună și jumătate prin combinarea judicioasă a diferitelor specii, ținând seama de perioada de înflorire.

Ulmus foliacea Gilib. Ulm de cîmp. Este specia cea mai expusă atacului de *Physostomella ulmi*. Din acest motiv nu este indicată cultura sa în spațiile verzi nici în aliniamente.

Ulmus levis Pall. V e l n i ș. Frecvent atacat de *Physostomella ulmi*, deci neindicat pentru cultură în spațiile verzi sau aliniamente.

Ulmus montana Stokes. Ulm de munte. Se utilizează mai ales ca port altoi pentru forma pendulă care este mult întilnită în parcuri. Ca toate speciile de ulm, vegetează bine în tinerețe, pentru ca la maturitate să fie distrus de *Physostomella ulmi*. De aceea este indicat să folosim cît mai puțin speciile de ulm.

Ulmus pumila L. Ulm de Turkestan. Deocamdată nu se cunoaște atacul de *Physostomella ulmi* la această specie. Poate fi deci folosit pentru garduri vii sau tufe izolate.

Viburnum lantana L. Dîrmoz. Specie ce crește în stare spontană în regiunea montană și a dealurilor subcarpatice, mai ales pe văile riurilor și în marginea luminisurilor de pădure. Este decorativă atît prin frunze, cît și prin flori și fructe.

Viburnum opulus L. Călin. Arbust rustic, răspîndit în parcuri mai ales în regiunile de deal. Vegetează însă și în regiunea noastră. Valoarea sa ornamentală nu se limitează numai la perioada de înflorire (sfîrșitul lunii mai). Incepînd cu luna octombrie frunzișul său capătă un colorit viu, gălbui-roșcat și apoi roșu de o mare frumusețe. După căderea frunzelor rămîn pe plantă pînă peste iarnă fructele de culoare roșie, în ciorchini pendente. Vegetează în semiumbră. Se înmulțește prin butași sau semințe.

Viscum album L. Vîsc. Arbust semiparazit cu frunze verzi-gălbui care se dezvoltă mai ales pe plopul bătrîni. Poate însă crește și pe alți arbori ca: Robinia, Prunus, Malus etc. Are valoare ornamentală mai ales iarna.

Vitis silvestris Gmel. Vița sălbatică. Lăsată să crească în voie, înăbușă plantele pe care se cațără, putînd să ajungă la peste 20 m înălțime. La crearea sectoarelor rustice în spațiile verzi este deosebit de prețioasă. La maturitate, tulpinile sale groase, care se întind dintr-un arbore în altul, crează un minunat aspect de junglă.

Zizyphus jujuba Mill. Tufă scundă — cca. 2—3 m — cu ramuri pendente care-i dau oarecare grație. Frunzișul verde pal este plăcut. Toamna după căderea frunzelor ornează prin fructele sale sferice de culoare oranj care rămîn pe plantă pînă iarna tirziu. Se înmulțește prin semințe, care se seamănă toamna în pepinieră. Semănate primăvara răsar abia în anul al doilea sau chiar al treilea.

Față de numărul mare de specii indigene care pot fi folosite în scopuri ornamentale apare uneori ca nejustificată goana după specii exotice, care uneori nu sînt cu nimic mai valoroase, ba poate prezintă și sensibilitate la ger sau secetă. Considerăm că numai în cazul cînd pentru un anume sezon nu avem specii indigene suficient de decorative, să mergem pe linia intro-

ducerii de specii exotice. Trebuie deci să urmărim obținerea de efecte maxime de la speciile exotice și nu să le introducem doar pentru a mări numărul lor în plantațiile noastre. Trebuie desigur să luăm în considerare și faptul că uneori, speciile exotice se comportă cu mult mai bine decât specii similare indigene. Am putea da câteva exemple concludente în această privință. În țara noastră se găsesc suficiente specii de conifere, de diferite forme și dimensiuni. Totuși dacă ținem seama de regiunile de cimpie, sintem nevoiți să apelăm la specii exotice, care se comportă mai bine decât cele indigene, ex. *Picea orientalis* vegetează mai bine ca *Picea excelsa*, *Abies cephalonica* vegetează mai bine ca *Abies alba*, *Pinus strobus* vegetează mai bine ca *Pinus nigra* etc.

Nu este necesar să introducem de exemplu specii exotice de *Tilia*, deoarece noi avem în țară suficiente specii de *Tilia* cu valoare ornamentală. Avem destule specii de *Salix*, dar ne lipsesc unele forme pe care trebuie să le introducem în culturile spațiilor noastre verzi.

Nu putem desigur să ne lipsim de mulțimea formelor horticole create de către specialiști. Cu atenție însă ca să nu aducem în cultură acele forme care se arată sensibile la condițiile noastre de mediu. Aceasta cu atât mai mult, cu cât în peisagistică se fac progrese în ce privește modul de plantare, modul de compoziție. Modernizarea spațiilor verzi uneori nu se poate realiza fără unele forme exotice. În aceste cazuri trebuie să facem apel cu tot curajul la speciile și formele exotice cu garanția însă că vor merge bine în regiunea respectivă.

BIBLIOGRAFIE

- BELDIE, AL. — *Plantele lemnoase din R. P. R. Ed. Agro-Silvică de Stat, București, 1953.*
- * * * * — *Flora R.P.R. Vol. I.—IX. Buc. 1952—1964.*
- E. NEGULESCU și AL. SAVULESCU — *Dendrologie. Ed. Agro-Silv. de Stat, București, 1958.*
- DUMITRIU-TĂTĂRANU, I. — *Arbori și arbuști forestieri și ornamentali cultivați în R.P.R. Ed. Agro-Silv., București, 1960.*
- TARNAVSCHI T. ION și DIACONESCU VASILE — *Cîteva specii naturalizate în R.P.R. Natura nr. 5/1958.*
- TARNAVSCHI T. ION și DIACONESCU VASILE — *Date fenologice privind plantele lemnoase exotice cultivate în Grădina Botanică — Catalogul de semințe și note botanice pe anul 1958. Buc. 1959.*
- TARNAVSCHI T. ION și DIACONESCU VASILE — *Specii de plante lemnoase exotice rare, cultivate în Grădina Botanică din București — Acta botanica Horti Bucurestiensis, București 1960.*
- TARNAVSCHI T. ION și DIACONESCU VASILE — *Specii de plante lemnoase exotice cultivate în Grădina Botanică din București — Acta Botanica Horti Bucurestiensis, Buc. 1961.*
- TARNAVSCHI T. ION și DIACONESCU VASILE — *Cîteva specii exotice naturalizate II. — în Acta Botanica Horti Bucurestiensis. Buc. 1965.*

МЕСТНЫЕ ДРЕВЕСНЫЕ ВИДЫ ВОЗДЕЛЫВАЕМЫЕ В БУХАРЕСТСКОМ БОТАНИЧЕСКОМ САДУ И ИХ ДЕКОРАТИВНАЯ ЦЕННОСТЬ

Резюме

Продолжая изучение дендрария Ботанического сада, о котором уже опубликовано 5 сообщений касающихся культивируемых экзотов, в настоящей работе дается перечень местных древесных видов.

Дается список 110 местных видов, указывая для каждого вида главные характеристики поведения в культуре.

Отмечаются некоторые фенологические особенности интересующих в смысле декоративности.

Обсуждаются возможности культуры в Бухарестской области. Эти указания могут быть использованы работниками питомников.

Для большинства видов приводятся данные о способе размножения и развитии семян в первые годы их роста.

EINHEIMISCHE IM BOTANISCHEN GARTEN VON BUKAREST KULTIVIERTE HOLZARTEN UND DEREN ORNAMENTALISCHER WERT

Zusammenfassung

In vorliegender Abhandlung, als Fortsetzung unseres Studium über exotische Hölzer, wurden über 110 einheimische Arten aus dem Dendrarium des Botanischen Gartens von Bukarest angeführt und ganz allgemein über deren Verhalten in Kultur berichtet.

Angaben über deren Phänophasen werden nur soweit diese von ornamentaler Bedeutung sind, gegeben.

Es wird näher über die Möglichkeit diese im Bezirke Bukarest zu kultivieren eingegangen; die Angaben können Pflanzgärtnern aus dem Gebiete von Nutzen sein.

Für den grössten Teil der angeführten Arten wird auch über deren Vermehrungsmöglichkeit sowie über das Verhalten der Pflänzlinge in den ersten drei Jahren berichtet.